

Núm. de Protocol: AD-0084-1/06
TSA: 09/07

S E N T È N C I A NÚM. 07-2008

PARTS:

Apel·lant: M.J.I.M.S.R.
Representant: C.S.M.
Advocat: J.S.

Apel·lant: Hble. COMÚ D'ANDORRA
Representant: M.F.C.C.
Advocat: .L.C.

Apel·lada: M.I. GOVERN-CTU.
Representant: A.V.
Advocat : M.F.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet
M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de gener de 2008

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0084-1/06.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 5 de febrer de 2007 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda formulada pels Srs. M.J.I.M.S.R. contra el M.I. Govern i l'Hble. Comú d'Andorra la Vella, en què sol·licitaven que s'anul·lés la resolució de 12 de setembre de 2006 de la Comissió Tècnica d'Urbanisme, que al seu torn havia desestimat el recurs d'alçada interposat contra la resolució del Comú de 18 de maig de 2006, que no va admetre a tràmit la sol·licitud de permís de construcció que havien presentat els agents.

2n.- La representació dels Srs. S.R. va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència, que fonamenta en quatre arguments fonamentals: a) la manca de motivació de la resolució comunal; b) la inaplicabilitat de la disposició transitòria 2^a de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, en la redacció que li va donar la Llei de 23 de maig de 2003; c) la inconstitucionalitat de la suspensió de permisos de construir que estableix aquesta llei; i d) la infracció de l'article 121 del Reglament de construcció.

3r.- La representació del Comú d'Andorra la Vella va interposar igualment recurs d'apel·lació contra la sentència de la Batllia, que impugna exclusivament pel motiu de què no s'ha imposat les costes processals als agents, quan l'Administració comunal considera que la interposició de la demanda ha de ser qualificada de temerària.

4t.- Es va donar trasllat dels esmentats recursos d'apel·lació a les respectives contraparts, a fi de què poguessin contestar-los, tràmit que van evacuar en temps i forma.

5è.- En l'acte de la vista oral, les parts van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El present recurs d'apel·lació versa sobre la legalitat de la inadmissió a tràmit d'una sol·licitud de permís de construcció que van adreçar els agents a l'Hble. Comú d'Andorra la Vella, basada en la disposició transitòria 2^a de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, en la redacció que li va donar la Llei de 23 de maig de 2003.

Com s'ha exposat en els antecedents, els recurrents addueixen que la resolució comunal de 18 de maig de 2006 està mancada de la necessària motivació. Sobre aquesta qüestió, cal recordar que aquesta Sala ha declarat reiteradament (v. sentència 98-06, de 16 de gener de 1998, entre d'altres) que "el requisit de la motivació dels actes administratius respon a una doble finalitat, ja que d'una banda té l'objectiu d'evitar la indefensió de l'interessat, fent-lo sabedor dels motius determinants de la resolució administrativa de que és destinatari per tal de que pugui articular el mitjans de defensa més convenients al seu interès, i, d'altra banda, fer possible la revisió de la legalitat d'aquest motius o fonaments per part dels organismes encarregats de resoldre els corresponents recursos administratius o jurisdiccionals que en cada cas siguin procedents. En conseqüència, el requisit de la motivació no pot ser considerat de forma ritualista, sinó que el seu abast dependrà de les circumstàncies del cas, les quals exigiran una major o menor amplitud per tal de satisfer les finalitats que abans han quedat esmentades".

En el cas que ara s'examina, la resolució impugnada del Comú d'Andorra la Vella, encara que breu, es suficientment expressiva sobre el fet de que la sol·licitud dels agents no s'admet a tràmit, ja que la Llei de 23 de maig de 2003 "suspèn l'atorgament de llicències comunals d'edificis de nova planta promoguts per l'iniciativa privada". En conseqüència, s'ha de concloure que els agents han pogut conèixer de forma suficient les raons de la inadmissió del seu projecte constructiu, i han pogut exercir els mitjans de defensa que han considerat adients amb prou coneixement de causa, per la qual cosa s'ha de desestimar la indefensió que invoquen com a fonament de l'anul·lació dels actes administratius impugnats.

Tercer.- La qüestió relativa a l'aplicabilitat de la Llei de 23 de maig de 2003 ja ha estat examinada, entre d'altres, en la sentència d'aquesta Sala núm. 42-2005, de 25 de juliol de 2005, que va resoldre un supòsit de naturalesa anàloga al present. Com es va dir llavors, l'esmentada llei té per objecte garantir l'efectivitat dels nous plans d'ordinació i urbanisme parroquial, que es podrien veure frustrats en cas de produir-se una petició

anormalment elevada de sol·licituds de llicències, tal com posa de relleu l'exposició de motius de la pròpia llei.

Des d'aquesta perspectiva, resulta evident que les excepcions que contempla la llei s'han d'interpretar de manera literal, per tal que la norma compleixi plenament les finalitats que vol aconseguir. Atès que, segons el text legal, només queden excloses de la suspensió les llicències relatives a projectes d'edificació d'obres de nova planta o d'ampliació d'edificis existents que hagin estat presentades al Comú en data anterior a l'entrada en vigor de la Llei de 23 de maig de 2003, resulta clar que les previsions legals s'han d'aplicar en aquest cas, en que el projecte constructiu es va presentar davant del Comú d'Andorra la Vella el 24 de març de 2006, un cop ja estava vigent la llei esmentada.

No es poden compartir els arguments del recurrent sobre l'eficàcia en aquest cas de l'anterior aprovació per part de la Comissió Tècnica d'Urbanisme de l'avantprojecte de construcció, que s'havia presentat abans de l'entrada en vigor de la Llei de 23 de maig de 2003. Segons el tenor literal d'aquesta, només queden exceptuats de la suspensió els projectes que ja s'havien presentat anteriorment, previsió que no s'estén als avantprojectes, com ja va declarar la sentència abans esmentada de 25 de juliol de 2005.

En conseqüència, la denegació del permís de construcció presentat per l'agent resulta ajustada al contingut de la disposició transitòria segona, apartat 2, de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

Quart.- Aquesta Sala, en les sentències núm. 42-2005, de 25 de juliol de 2005, i 28-2007, de 19 d'abril de 2007, no ha apreciat l'existència d'indisidis d'inconstitucionalitat en la Llei de 23 de maig de 2003. Com es va dir en la primera d'aquestes resolucions, "la suspensió de l'atorgament de llicències s'ha previst per motius d'interès públic i aquestes són d'aplicació general, de tal manera que no penalitza cap categoria de ciutadà en concret". I d'acord amb la segona "no existeix, per tant, vulneració del dret constitucional esmentat (a la propietat privada) amb la mesura legal aprovada el 23 de maig de 2003 perquè no és en sí mateixa il·limitada en el temps sinó que la seva durada està directament vinculada a la diligència amb la que actuen els comuns en l'elaboració, tramitació i aprovació dels seus instruments d'ordenació del territori i urbanisme".

D'altra banda, la disposició transitòria 2ª.2 de la L.G.O.T.U. es justifica per la necessitat d'assegurar l'eficàcia de les previsions

contingudes en els nous plans d'ordenació i urbanisme parroquial, com afirma l'exposició de motius de la Llei de 23 de maig de 2003, i s'inscriu en el complex procés de posada en funcionament del nou règim urbanístic que implanta la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, que suposa una alteració profunda del sistema anterior, cosa que ha determinat l'establiment d'un règim transitori singular, més enllà del que preveuen amb caràcter general els articles 90 i següents de la referida llei.

A més d'això, no es pot deixar de banda que, com posa de relleu la sentència apel·lada, els agents formulen la petició –que reproduïxen en aquesta instància- de què la sentència declari la nul·litat de la modificació legal introduïda per la Llei de 23 de maig de 2003, pronunciament que està reservat al Tribunal Constitucional. En tot cas, en base als arguments precedents, no procedeix plantejar un procés incidental d'inconstitucionalitat davant de l'esmentat Tribunal.

Cinquè.- En darrer terme, els agents consideren que, amb la inadmissió de la seva petició, s'ha vulnerat l'article 121 del Reglament de construcció, que regula la tramitació que cal donar a les sol·licituds de llicències. Com és obvi, han de prevaler les previsions del text legal, és a dir, de la disposició transitòria 2^a.2 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, de manera que resulta innecessari tramitar una sol·licitud de llicència, l'atorgament de la qual es troba suspesa per l'aplicació de la Llei de 23 de maig de 2003.

En conseqüència, per tots aquests motius, procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació que interposen els Srs. S.R.

Sisè.- La impugnació que formula l'Hble. Comú d'Andorra la Vella pretén que s'imposi als agents les costes de la primera instància, en considerar temerària la formulació de la demanda. Aquesta pretensió no pot ser acollida, atès que la pretensió dels agents, si bé insisteix en la inaplicabilitat de la disposició transitòria 2^a.2 de la L.G.O.T.U. quan s'havia aprovat anteriorment un avantprojecte de construcció, cosa que ha estat desestimada reiteradament per aquesta Sala, afegeix altres motius d'impugnació que han hagut de ser objecte d'examen individualitzat. En conseqüència, la demanda no pot ser qualificada de temerària.

Setè.- No s'aprecia temeritat ni mala en cap de les parts que justifiqui la imposició de les costes d'aquesta instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar els recursos d'apel·lació que interposen l'Hble. Comú d'Andorra la Vella i els Srs. M.J.I.M.S.R. contra la sentència dictada el 5 de febrer de 2007 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.